Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XVI. Quod Christi adventus praedictus sit à Prophetis: & quod ad eversionem simulacrorum & urbium simulacra colentium, ordinatus fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

Visual Library

Κεφ. Ιϛ'.

Τὴν Χριστοῦ παρουσίαν προειρῆσθαι μὲν τοῖς προφήταις, ἐπὶ καταστροφῇ δὲ τῶν εἰδώλων καὶ τῶν εἰδωλικῶν γεγενῆσθαι πόλεων.

Ἀλλὰ τὸ μὲν πάθημα ἐκείνου ὑπὸ τῶν προφητῶν ἤδη προκεκήρυκτο. προκεκήρυκτο δὲ καὶ ἡ σωματικὴ γέννησις αὐτοῦ. προείρητο δὲ καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐνσωματώσεως, καὶ ὡς τῆς ἀδικίας τε καὶ ἀκολασίας ἐκφύοντα γεννήματα λυμαινόμενα τοῖς δικαίοις ἔργοις καὶ τρόποις, ἀναιρεθείη. πᾶσα δὲ ἡ οἰκουμένη φρονήσεώς τε καὶ σωφροσύνης μετάσχοι, ἐπικρατήσαντος σχεδὸν ταῖς πάντων ψυχαῖς τοῦ θεσπισθέντος ὑπὸ τοῦ σωτῆρος νόμου. καὶ θεοσεβείας μὲν ῥωσθείσης. δεισιδαιμονίας δὲ ἐξαλειφθείσης· δι' ἣν οὐ μόνων ἀλόγων ζώων σφαγαί, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνων ἱερουμάτων θυσίαι, καὶ ἐναγῆ μιάσματα βωμῶν ἐπενοήθη, κατά τε Ἀσσυρίους καὶ Αἰγυπτίους νόμους, χαλκηλάτοις ἢ καὶ πλαστοῖς ἰνδάλμασι σφαγιαζόντων ψυχὰς δικαίας· τοιγάρτοι καρπὸν ἤραντο τὸν προσήκοντα τοιαύτῃ θρησκείᾳ· Μέμφις καὶ Βαβυλὼν ἐρημωθήσεται, καὶ ἀοίκητοι καταλειφθήσονται μετὰ τῶν πατρῴων Θεῶν. καὶ ταῦτ' οὐκ ἐξ ἀκοῆς λέγω, ἀλλ' αὐτός τε παρὼν καὶ ἱστορήσας, ἐπόπτης τε γενόμενος τῆς οἰκτρᾶς τῶν πόλεων τύχης. Μέμφις ἠρήμωται, ἡ Μωσῆς κατὰ τὴν θείαν πρόσταξιν τὴν τοῦ δυνατωτάτου τότε Φαραὼ ὃν ὑπεροψία κατέθραυσε τόν τε στρατὸν αὐτοῦ πολλῶν καὶ μεγίστων ἐθνῶν νικηφόρον, πεφραγμένον τε καὶ καθωπλισμένον. οὐ βελῶν τοξεύμασιν, οὐδ' ἀκοντίων ῥιπαῖς. μόνη δ' ὁσίᾳ προσευχῇ καὶ ἡμέρῳ λιτανείᾳ καθεῖλεν.

Κεφ. ΙΖ'.

Περὶ τῆς Μωϋσέως σοφίας ζηλωθείσης παρὰ τῶν ἔξωθεν σοφῶν· καὶ περὶ Δανιὴλ, καὶ τῶν τριῶν παίδων.

Οὐδεὶς δ' ἂν ἐκείνου τοῦ δήμου μακαριώτερος γέγονε πώποτε, ἢ γένοιτο. εἰ μὴ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἑκόντες τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀπεκήρυξαν. τί δ' ἂν εἴποι τις ἄξιον περὶ Μωϋσέως· ὃς ἄτακτον δῆμον εἰς τάξιν ἀγαγών, πειθοῖ τε καὶ αἰδοῖ τὰς ψυχὰς αὐτῶν κατακοσμήσας, ἀντὶ μὲν αἰχμαλωσίας, ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐδωρεῖτο. ἀντὶ δὲ σκυθρωπότητος, φαιδροὺς ἐποίει. καὶ εἰς τοσοῦτον τὴν ψυχὴν αὐτῶν προηγάγετο, ὥστε τῇ λίαν ἐπὶ τἀναντία

Caput XVI.

Quòd Christi adventus prædictus ſit à Prophetis & quòd ad ſimulacrorum & urbium ſimulacra colentium everſionem ordinatus fuerit.

Ceterùm & paſſio illius jamdudum prænuntiata fuerat à Prophetis, & corporalis ejuſdem nativitas. Prædictum quoque fuerat tempus ipſum incarnationis, quo injuſtitiæ & intemperantiæ exorta germina, quæ juſtis actibus & moribus nocent, è medio tollerentur; utque univerſus orbis prudentiæ ac modeſtiæ particeps fieret; lege ſcilicet quę à Servatore promulgata eſt, in omnium fere mortalium mentibus prævalente: ac divini quidem Numinis cultu confirmato; dæmonum vero ſuperſtitione deleta. Quæ quidem ſuperſtitio, non modo brutorum animalium, verùm etiam humanorum corporum immolationes invexerat, & ſcelerata ararum piacula: quippe cùm juxta leges Aſſyriorum & Ægyptiorum, æreis ac figlinis ſimulacris innocentes homines mactarentur. Unde & mercedem tali religione dignam retulerunt. Memphis, inquit, & Babylon vaſtabitur; & utraque deſerta relinquetur cum Diis patriis. *Eſaias.* Atque hæc ego non auditione accepta commemoro, ſed quæ ipſemet præſens vidi; miſerandæ harum urbium ſortis ſpectator factus. Jacet deſerta Memphis, illa potentiſſimi quondam Regis Pharaonis ſedes, quem ſuperbia elatum Moſes juſſu Dei percuſſit: & exercitum illius multarum & maximarum gentium victorem, armis probè inſtructum ac munitum; non telorum ac jaculorum miſſilibus, ſed pura duntaxat precatione & quieta ſupplicatione delevit.

Caput XVII.

De ſapientia Moſis quam gentilium Sapientes æmulati ſunt: Item de Daniele & de tribus pueris.

Nullus porro beatior unquam illo populo fuit aut futurus eſſet, niſi mẽtes ſuas à divino Spiritu abſtraxiſſet. Moſem vero quis eſt qui pro merito laudare poſſit? qui cùm confuſam antea Judæorũ multitudinem in certos ordines digeſſiſſet, eorumque animos obſequio & verecundia exornaſſet, pro ſervitute quidem libertatem eis reddidit; pro mæſtitia vero hilaritatem.. Qui eorundem animos tantopere erexit, ut ob inſperatam rerũ ſuarũ in melius mutatio-